

Evvel zaman içinde, eski zamanların birinde, zengin bir ülkenin gösteriş meraklısı bir kralı varmış. Kralın yaşadığı saray çok büyükmüş. Her yeri altın kaplı olan bu sarayda onlarca oda, odalarda pek çok dolap varmış. Dolaplar tıka basa giysi doluymuş.

Bu kral sadece altına ve süse değil, giysilere de pek meraklıymış. Türlü bahanelerle sık sık görkemli balolar düzenler; sarayını, eşyalarını, zenginliğini herkes görsün istermiş.

Her baloda altın işlemeli, elmaslarla bezeli yeni giysiler giyermiş. Üstelik sadece kendisi için değil; eşi, kızı, oğlu hatta saray hizmetkârları için de elbiseler hazırlatırmış.

Kral bu kadar giyim kuşam meraklısı olursa terzisi nasıl olur dersiniz? Elbette ülkenin en iyi terzisiymiş. O kadar yetenekli bir adammış, öyle güzel dikmiş dikermiş ki, görenlerin şaşkınlıktan dili tutulur, günlerce başka bir şey konuşmazlarmış. Bu yetenekli terzi, aynı zamanda çok da özenliymiş.

Her seferinde kralın ölçülerini özenle alır, kumaşı özenle seçermiş. Dikiş dikerken kumaşı alır, âdeta okşarmış. Üstelik sadece işinde değil, sözünde de özenli bir adammış bu terzi. Yardımcılarına hem babalık hem ustalık yaparmış. Yaşlı terzi, kralın da en iyi dostuymuş, yaptığı işle değil, varlığıyla da onu mutlandırırmış.

Kral da, terzisine çok değer verir, onu hiç yanından ayırmazmış. Terzi bu durumdan pek memnunmuş. Hem iyi para kazanır hem de sarayın en güzel odasında yaşarmış.

Gel zaman git zaman, terzi iyice yaşlanmış. Ömrünü iki büklüm dikiş dikerek geçirdiği için beli eğrilmiş. Sabahtan akşama dek incecik iğnelerle, ipek ipliklerle işlemler yaparken gözleri bozulmuş. Kumaş biçmekten kolları ağrımış. Kolay değil; onun işi iğneyle kuyu kazmakmış. Ama kral bunu fark etmez, durmadan yeni giysiler istermiş.

Günlerden bir gün, yine büyük bir balo düzenlenmiş, komşu ülkelerin kralları davet edilmiş. Kralın terzisi balo için aylar öncesinden hazırlanmaya başlamış. Sarayın odaları ipek kumaşlar, altın sırmalar, inci düğmelerle dolmuş taşmış.

Kral aylar boyunca başka bir şey düşünmez, yemez, içmez olmuş. Tek derdi baloda ne giyeceğiymiş.

Derken, beklenen gün gelmiş çatmış, davetliler birer birer saraya toplanmış. Herkes birbirinden şık, birbirinden alımlıymiş. Konuklar, kim ne giymiş diye sürekli birbirini süzüyormuş. Ama herkes en çok kralın giysisini merak ediyormuş.

Çok geçmeden kral kapıda görünmüş. Üzerinde o güne dek görülmedik güzellikte bir giysi varmış: Pırıl pırıl parlayan, inci işlemeli, altın sırmalı, kocaman kuyruklu bir giysi. Görenler hayretten neredeyse küçük dillerini yutmuşlar.

Tüm konuklar, bakışlarını bir an olsun kral ve kraliçeden alamamışlar. Hizmetkârlar bile neredeyse konuklardan daha şıkmış.

Balodan sonra herkes, günlerce kralla kraliçenin şıklığını, sarayın güzelliğini konuşmuş. Balonun ününü çevrede duymayan kalmamış.

Kralın şıklık merakını komşu ülkelerden birinde yaşayan para düşkününü terzi de duymuş. Bu terzi, kralın yaşlı terzisi gibi dürüstçe çalışmak yerine, müşterilerinin kumaşlarından, altın gümüş sırmalarından çalarmış. Birinden aldığı başkasına, üstelik de çok pahalıya satarmış.

Tüm işi, kocaman atölyesindeki yardımcıları yapar, övgüleri ve paraları ise bu paragöz adam toplarmış.

Duydukları, bu terzinin iştahını iyice kabartmış.

“Ne yapmalı, ne etmeli kralın terzisi olmalı?” diye düşünüp planlar yapmaya başlamış.

Çok gecikmeden harekete geçmiş. En güzel giysilerini giyip kralın huzuruna çıkmış.

Paragöz terzinin elbisesi o kadar güzelmiş ki, kral büyülenmiş. Gözlerini adamın elbisesinden alamamış. Terzi de bunun farkında, kendini övmüş durmuş:

– Benim kocaman makinelerim vardır. Bir giysi için günlerce, haftalarca beklemezsiniz. Üstelik sadece size değil, bir haftada saray halkının hepsine en güzel giysileri dikerim, demiş.

Kral buna pek inanmamış; ama denemek için terzinin önüne bir top kumaş atmış:

– Haydi, göster bakalım hünerini! Yarın akşam, gün batmadan getir en yeni giysimi, demiş.

